

Jeffery Deaver

Met huid en haar

Uit het Engels vertaald door Mariëtte van Gelder

VAN HOLKEMA & WARENDORF

ISBN: 978-90-225-7155-2
ISBN: 978-94-023-0216-5 (e-boek)
NUR: 302

Oorspronkelijke titel: *The Skin Collector*
Omslagontwerp: Johannes Wiebel|Punch Design, München
Omslagfoto: Silvia Ganora|Arcangel Images en zizar|Shutterstock.com
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2014 by Gunner Publications LLC
© 2014 Nederlandstalige uitgave: Van Holkema & Warendorf, onderdeel van
samenwerkende uitgeverijen Meulenhoff Boekerij
Oorspronkelijke uitgave: Grand Central Publishing

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk,
fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Voor Dennis, Patti, Melissa en Phillip

De wezens die ik had gezien waren geen mensen, waren nooit mensen geweest. Het waren dieren – vermenselijkte dieren – triomfen van de vivisectie.

– H.G. Wells, *Het eiland van dr. Moreau*

Deel 1

Het antiquarische boek

Dinsdag 5 november

1

12.00 uur

De kelder.

Ze moest naar de kelder.

Chloe vond het verschrikkelijk daarbeneden.

Maar Rue du Cannes – die ordinaire bloemetjesjurk met een geschulpte zoom en diep décolleté – was uitverkocht in maat 38 en 40 en ze moest de rekken aanvullen voor de snuffelaars. Chloe was actrice, geen kenner van de kledingdetailhandel, en ze werkte nog niet lang in de winkel. Ze had dus niet begrepen hoe het kon dat juist deze jurk zo hard liep in een novembermaand die zo winters aandeed, tot haar chef-fin had uitgelegd dat de winkel dan in SoHo in Manhattan mocht staan, maar dat de klanten afkomstig waren uit Jersey, Westchester en Long Island.

‘Dus?’

‘Cruises, Chloe. Cruises.’

‘Aha.’

Chloe Moore liep naar de ruimte achter de winkel, die het tegendeel was van het gedeelte voor de klanten, en ongeveer zo chic als een garagebox. Ze vond de sleutel aan de bos die om haar pols hing en maakte de kelderdeur open. Ze knipte het licht aan en keek naar de gammele trap.

Een zucht en ze liep naar beneden. De deur met de trekveer eraan zwaaide achter haar dicht. Chloe, die niet tenger was, nam de treden behoedzaam. Ze liep ook op imitatie Vera Wang-schoenen. Neppers met hoge hakken kunnen gevaarlijk zijn in combinatie met honderd jaar oude architectuur.

De kelder.

Vreselijk.

Niet dat ze bang was voor indringers. Er was maar één deur naar binnen en naar buiten, die waar ze zojuist doorheen was gekomen, maar het was schimmelig, vochtig en koud daarbeneden... en vergeven van de spinnenwebben.

Wat betekende dat er ook listige, gemene spinnen op de loer lagen.

En Chloe wist dat ze een pluizenroller nodig zou hebben om het stof van haar donkergroene rok en zwarte blouse (Le Bordeaux en La Seine) te krijgen.

Ze stapte op de ongelijke, gebarsten betonvloer en dook naar links om een groot spinnenweb te ontwijken, maar een ander web plakte als een lange, kriebelige sliert aan haar gezicht. Na een koddig dansje om het rotting van haar wang te vegeen zonder om te vallen vervolgde ze haar zoektocht. Vijf minuten later vond ze de partij Rue du Cannes, die Frans mocht klinken en ogen, maar werd geleverd in dozen die voornamelijk met Chinese karakters bedrukt waren.

Toen ze de dozen van de plank trok, hoorde Chloe een schrapend geluid.

Ze verstijfde. Hield luisterend haar hoofd schuin.

Het geluid herhaalde zich niet, maar toen hoorde ze iets anders.

Drup, drup, drup.

Zat er ergens een lek?

Chloe kwam hier vaak, al was het met tegenzin, en ze had nog nooit water gehoord. Ze zette de dozen met zogenaamd Franse jurken bij de trap, draaide zich om en ging op onderzoek uit. Het grootste deel van de inventaris stond op de planken, maar er stonden ook dozen op de vloer. Lekkage zou rampzalig kunnen zijn. En hoewel Chloe uiteindelijk op Broadway terecht zou komen, natuurlijk, moest ze haar baan hier bij Chez Nord voorlopig zien te houden. Voorkomen dat een lekkage voor tienduizend dollars aan te dure kleding ruïneerde, zou kunnen helpen haar salaris veilig te stellen.

Ze liep door de kelder, vastbesloten de lekkage te vinden, al bleef ze gespitst op spinnen.

Hoe verder ze naar achteren liep, waar het nog akeliger was dan voorin, bij de trap, hoe luider het druppelende geluid werd.

Chloe stapte achter een plank met een enorme voorraad blouses die zo lelijk waren dat zelfs haar moeder ze niet zou willen dragen – een grote bestelling van een inkoper die de aanschaf volgens Chloe had gedaan omdat hij wist dat hij ontslagen zou worden.

Drup, drup...

Ze tuurde door haar wimpers.

Vreemd. Wat was dat? In de verste muur stond een luik open. Daar kwam het geluid van het water vandaan. Het luik, dat net zo grijs was geverfd als de muren, mat ongeveer een meter bij een meter twintig.

Waar kwam dat luik op uit? Zat er nog een kelder onder de kelder? Ze had het luik nooit eerder gezien, maar ze dacht ook niet dat ze ooit

naar de muur achter de laatste stelling had gekeken. Waarom zou ze?

En waarom stond het open? De gemeente was altijd aan het renoveren, zeker in de oudere wijken van de stad, zoals hier, in SoHo, maar niemand had iets tegen het personeel – of tegen haar, in elk geval – gezegd over werkzaamheden onder het gebouw.

Misschien was die enge Poolse of Roemeense of Russische huismeester met iets bezig. Of nee, dat kon niet. De bedrijfsleidster vertrouwde hem niet; hij had geen sleutel van de kelder.

Het begon nu eng te worden.

Je hoeft het niet uit te zoeken. Zeg gewoon tegen Marge dat het lekt. Vertel haar over dat open luik. Stuur Vlad of Michail of hoe hij ook heet naar beneden om te werken voor de kost.

Weer een schrapend geluid. Als van een voet over gruisig beton.

Oké. Genoeg. Wegwezen hier.

Maar voordat ze weg kon komen, voordat ze zelfs maar een draai van vijfenveertig graden had kunnen maken, besprong hij haar van achteren en sloeg haar hoofd tegen de muur. Hij drukte een lap tegen haar mond om haar het zwijgen op te leggen. Ze viel bijna flauw van schrik. Een felle pijn verspreidde zich vanuit haar nek.

Chloe draaide zich snel om naar haar belager.

God, god...

Ze moest bijna overgeven toen ze het gelige latexmasker zag dat het hele hoofd bedekte, met spleten voor de ogen, mond en oren, zo strak dat het gezicht eronder werd vervormd, alsof het gesmolten was. Hij had een overall aan met een bedrijfslogo erop dat ze niet kon lezen.

Huilend en hoofdschuddend smeekte ze door de lap heen, ze schreeuwde erdoorheen, maar hij hield hem stevig tegen haar mond gedrukt, met een hand in hetzelfde strakke, ziekelijk gele latex als het masker.

‘Luister nou, alsjeblieft! Het is een vergissing. Luister, luister...’ Maar de woorden kwamen als onverstaanbare geluiden door de stof heen.

Waarom heb ik de deur niet vastgezet, zodat hij niet dicht kon vallen? Ik heb het overwogen, dacht ze, zichzelf vervloekend.

Zijn kalme ogen keken naar haar – maar niet naar haar borsten, lippen of benen. Alleen naar haar blote armen, haar hals en haar nek, en toen vonden ze de kleine, blauwe tatoeage van een tulp.

‘Niet slecht, niet goed,’ fluisterde hij.

Ze kermde, huiverde, kreunde: ‘Wat wil je van me? Wat?’

Waarom vroeg ze het? Ze wist het al. Natuurlijk wist ze het al.

En bij die gedachte kreeg Chloe haar angst in bedwang. Ze wapende haar hart.

Oké, klootzak, wil je spelen? Daar krijg je spijt van.

Ze verslaptte. Zijn ogen in het gele latex, als de huid van een zieke, leken verbaasd. Haar belager, die dit kennelijk niet had verwacht, dacht dat ze viel en wilde haar opvangen.

Zodra ze zijn handen voelde loslaten, dook Chloe naar voren en pakte hem bij de kraag van zijn overall. De rits sprong open en de stof scheurde – zowel die van de overall als van de kleding eronder.

Ze stompte hem hard tegen zijn borst en in zijn gezicht. Ze pompte haar knie omhoog naar zijn kruis. Nog eens en nog eens.

Maar ze raakte hem niet. Ze mikte niet goed. Het leek zo'n makkelijk doelwit, maar ze was opeens onhandig, duizelig. Hij belemmerde haar ademhaling met die lap – dat zou het kunnen zijn. Of de nasleep van de schrik.

Ga door, spoorde ze zichzelf aan. Niet ophouden. Hij is bang. Je ziet het aan hem. Gore lafbek...

Ze probeerde hem weer te raken, zijn gezicht open te klauwen, maar ze merkte dat haar energie snel afnam. Haar handen sloegen krachteloos tegen hem aan. Ze knikkebolde en toen ze naar beneden keek, zag ze dat zijn mouw was opgekropen. Chloe zag een bizarre tatoeage, in rode inkt, van een insect, tientallen insectenpootjes, insectenkaken, maar menselijke ogen. En toen keek ze naar de vloer. Een flits van een injectie-spuit. Dát had die pijn in haar nek veroorzaakt – en het afnemen van haar krachten. Hij had haar iets ingespoten.

Wat het ook was, het miste zijn uitwerking niet. Ze raakte uitgeput. Haar gedachten buitelden over elkaar heen, alsof ze in en uit een droom dook, en om de een of andere reden maakte ze zich ontzettend druk om het goedkope parfum dat Chez Nord bij de kassa verkocht.

Wie koopt die troep? Waarom geen...?

Waar ben ik mee bezig? dacht ze toen ze weer helder werd. Vechten! Sla die eikel van je af!

Maar haar armen hingen slap naar beneden, roerloos, en haar hoofd was loodzwaar.

Ze zat op de vloer en toen kantelde de kelder en schoof langs haar heen. De man sleepte haar naar het luik achterin.

Nee, alsjeblieft, niet daarheen!

Luister! Ik kan het uitleggen. Neem me niet mee daarheen! Luister nou!

Hier, in de kelder, was er nog een klein kansje dat Marge naar beneden zou kijken en hen zou zien, en dan zou ze schreeuwen en ging hij ervandoor op zijn insectenpoten, maar als Chloe eenmaal in zijn onder-

grondse torrennest was, zou het te laat zijn. Het werd donker om haar heen, maar een vreemd soort donker, alsof de gloeilampen aan het plafond, die nog brandden, geen licht uitstraalden, maar het naar zich toe trokken en doofden.

Vecht!

Maar ze kon het niet.

Dichter bij de zwarte afgrond.

Drup, drup, drup...

Schreeuw!

Ze schreeuwde.

Maar er kwam geen ander geluid uit haar mond dan gesis, het tjirpen van een krekkel, het gonzen van een kever.

Toen trok hij haar door het luik naar Wonderland, aan de andere kant. Zoals in die film. Of dat stripverhaal. Wat dan ook.

Ze zag een kleine kruipruimte onder zich.

Chloe dacht dat ze viel, ze viel en ze viel, en even later lag ze op de vloer, de grond, de aarde, snakkend naar adem, want de klap had de lucht uit haar longen geperst. Maar het deed geen pijn, helemaal geen pijn. Het geluid van druppelend water klonk hier duidelijker en ze zag het langs de muur tegenover haar sijpelen, een muur van oude steen, behangen met leidingen en kabels, roestig, gerafeld en rottend.

Drup, drup...

Een stroompje insectengif, glanzend transparant insectenbloed.

Alice, dacht ze. Ik ben Alice. In het konijnenhol. De rups met de waterpijp, de Maartse Haas, de Rode Koningin, het rode insect op zijn arm.

Ze had dat stomme verhaal nooit leuk gevonden!

Chloe probeerde niet meer te schreeuwen. Ze wilde alleen nog maar in een hoekje kruipen, zich klein maken en huilen, met rust gelaten worden, maar ze kon zich niet bewegen. Ze lag op haar rug, kijkend naar het zwakke licht uit de kelder van de winkel waar ze altijd met tegenzin had gewerkt, maar waar ze nu zielsgraag weer wilde zijn, met zere voeten van het staan en gemaakt enthousiast knikkend.

Nee, nee, het kleedt echt enorm af. U lijkt er zó slank in...

Toen werd het licht nog zwakker. Haar belager, het geelgemaskerde insect, liet zich in het gat zakken, trok het luik achter zich dicht en daalde het laddertje af naar de plek waar ze lag. Even later vulde een felle lichtstraal de tunnel; hij had een hoofdlamp opgezet en aangeknipt. De witte bundel verblindde haar en ze schreeuwde, of niet, naar de felle schittering.

Die plotsklaps overging in complete duisternis.

Een paar seconden, minuten of een jaar later werd ze wakker.

Chloe was nu ergens anders, niet meer in de kruipruimte, maar in een grotere kamer, nee, in een tunnel. Moeilijk te zien, want er was alleen een zwak licht van boven en de gerichte bundel vanaf het voorhoofd van de gemaskerde insectenman, die haar verblindde wanneer hij naar haar keek. Ze lag weer op haar rug naar boven te kijken en hij boog zich over haar heen.

Maar wat ze had verwacht en gevreesd, gebeurde niet. Dit was in zekere zin erger, want dát – haar kleren die van haar lijf werden gescheurd en wat er daarna kwam – was tenminste nog begrijpelijk geweest. Het was in een bekende categorie van gruwelijkheden gevallen.

Dit was anders.

Ja, haar blouse was opgekropen, maar niet ver; haar buik was bloot van de navel tot aan de onderrand van haar beha, die nog kuis op zijn plaats zat. Haar rok was strak ingestopt om haar dijen, alsof de man niet eens de schijn van ongepastheid wilde wekken.

Naar voren geleund, met gekromde rug, nam hij haar geconcentreerd op met die kalme ogen van hem, die insectenogen. Hij keek naar de gladde, witte huid van haar buik zoals iemand anders naar een schilderij in een museum zou kijken: met het hoofd schuin om de spatten van Jackson Pollock of de groene appel van Magritte vanuit de juiste hoek te beoordelen.

Toen stak hij langzaam zijn hand uit en streelde haar huid met zijn wijsvinger. Zijn gele vinger. Hij spreidde zijn vingers en liet ze op en neer glijden. Hij kneep hier en daar in haar vlees en trok het omhoog. Hij liet het los en keek hoe de bergjes zakten.

Zijn insectenmond plooide zich in een flauwe glimlach.

Ze dacht dat ze hem ‘heel mooi’ hoorde zeggen, maar het kon ook de rokende rups zijn, of het beest op zijn arm.

Ze hoorde een zwak zoemen en hij keek op zijn horloge. Nog een zoemtoon, ergens anders vandaan. Toen keek hij naar haar gezicht en zag haar ogen. Hij leek verbaasd, misschien omdat ze nog bij kennis was. Hij draaide zich om, trok een rugzak naar zich toe en haalde er een gevulde injectiespuit uit. Hij prikte haar weer, nu in een ader in haar arm.

De warmte stroomde, de angst zakte. Terwijl het duister aanrolde en geluiden verdwenen, zag ze zijn gele vingers, zijn rupsenvingers, zijn insectenklaauwen, weer in de rugzak tasten en er behoedzaam een kistje uit tillen. Hij zette het naast haar blote buik met dezelfde eerbied die ze

zich herinnerde van haar priester toen hij afgelopen zondag tijdens de
communie de zilveren kelk met het bloed van Christus op het altaar
zette.

2

Billy Haven zette zijn American Eagle-tatoeagemachine uit om de batterijen te sparen.

Hij leunde achterover en inspecteerde het werk dat hij tot nog toe had gedaan.

Zijn blik gleed heen en weer.

De omstandigheden waren verre van ideaal, maar het werk was goed.

Je stopte altijd je hele ziel en zaligheid in je tattoos. Van het simpelste kruis op het schouderblad van een serveerster tot een Amerikaanse vlag op de borst van een aannemer, compleet met plooiën en drie kleuren en wapperend in de wind, je inktte zoals Michelangelo op dat kerkplafond had gezwoeigd. God en Adam, vingerhuid op vingerhuid.

In dit geval had Billy het kunnen afraffelen. Geen mens had het hem kwalijk genomen, gezien de omstandigheden.

Maar nee. Het moest een Billy-tattoo zijn. Zoals ze het thuis noemden, in zijn zaak.

Hij voelde iets kriebelen, zweet.

Hij tilde het gezichtsscherf op met zijn gehandschoende hand, pakte een tissue, wiste het zweet uit zijn ogen en stopte de tissue in zijn zak. Diep, zodat er geen vezels verspreid konden worden. Vezels die zo gevaarlijk konden zijn voor hem als het tatoeëren voor Chloe was.

Het gezichtsscherf was zwaar, maar noodzakelijk. Die les had hij van zijn docent geleerd. Hij had Billy er een laten opzetten nog voordat de jongen een tatoeagemachine had aangeraakt. Billy had tegengestribbeld, zoals de meeste jonge leerlingen: ik heb een beschermbril. Meer is niet nodig. Het was niet cool. Zo'n oenig vizier was als nieuwelingen die hun eerste tattoo kwamen laten zetten een stressballetje geven om in te knijpen.

Tatoeëren maar. Dan is het maar gebeurd.

Maar toen had zijn leermeester Billy naast zich laten zitten terwijl hij een cliënt tatoeëerde. Niets groots: het gezicht van Ozzy Osbourne.

Man, die spatten bloed en vloeistof! Het vizier had zo vol vlekken gezeten als de voorruit van een pick-up in het muggenseizoen.

‘Wees verstandig, Billy. Denk erom.’

‘Oké.’

Sindsdien ging hij ervan uit dat iedere klant bol stond van de hepatitis C en B en hiv en wat voor andere soa's er ook maar populair waren.

En bij de tattoos die hij de komende dagen ging zetten, kon hij zich uiteraard geen énkele overdracht van sporen permitteren.

Bescherming dus.

En hij had het latexmasker, dat zijn hele hoofd bedekte, ook gedragen om te zorgen dat hij niets van zijn overvloedige haar of huidcellen achterliet. En om zijn gelaatstrekken te vervormen. Er was een kleine kans dat hij werd gezien, hoe zorgvuldig hij de afgezonderde moordplekken ook had uitgekozen.

Billy Haven keek weer naar zijn slachtoffer.

Chloe.

Hij had het naamplaatje op haar borst gezien, en het pretentieuze '*Je m'appelle*' dat aan de naam voorafging. Wat dat ook mocht betekenen. Misschien hallo. Misschien goedemorgen. Frans. Hij liet zijn gehandschoende – dubbellaags – hand zakken en streefde haar huid. Hij kneep erin en rekte hem uit, met aandacht voor de elasticiteit, de textuur en de verbluffende veerkracht.

Wat hem ook opviel, was de flauwe heuvel tussen haar benen, onder de mosgroene rok. En de onderrand van haar beha. Maar er kon geen sprake zijn van wangedrag. Hij raakte een cliënt nooit op ongepaste wijze aan, en dat zou hij nu ook niet doen.

Dat was vlees. Dit was huid. Twee totaal verschillende dingen, en het was de huid waar Billy Haven van hield.

Hij pakte een nieuwe tissue, veegde meer zweet weg en borg hem zorgvuldig op. Hij had het benauwd en zijn eigen huid jeukte. Hoewel het november was, was het om te stikken in de tunnel, die lang was – een meter of honderd – maar aan beide kanten afgesloten, zodat er geen ventilatie was. Zo waren veel gangen hier in SoHo, ten zuiden van Greenwich Village. De tunnels, die waren aangelegd in de negentiende en twintigste eeuw, doorkruisten de hele buurt en waren gebruikt voor het ondergrondse transport van goederen naar en van fabrieken, pakhuizen en overslagstations.

Ze waren nu allemaal verlaten, en ideaal voor Billy's doeleinden.

Het horloge om zijn rechterpols zoemde weer. Een paar seconden later maakte het reservehorloge in zijn zak een vergelijkbaar geluid. Om hem op de tijd te wijzen; Billy verloor zich vaak in zijn werk.

Even nog, dan is Gods knokkel perfect...

Er kletterde iets in het oordopje in zijn linkeroor. Hij luisterde even, negeerde het geluid toen en pakte de American Eagle-machine weer. Het

was een model met een roterende kop, dat de naald bewoog zoals die van een naaimachine, geen moderne machine met vibrerende spoelen.

Hij klikte de machine aan.

Zzzzzz...

Gezichtsbeschermer naar beneden.

Millimeter voor millimeter inktte hij met een 'liner'-naald, waarbij hij de bloedlijn volgde die hij snel had gezet. Billy was een geboren kunstenaar, geniaal in potlood- en inkttekenen, geniaal in krijttekeningen. Geniaal met de naald. Hij tekende uit de vrije hand op papier, hij tekende uit de vrije hand op huid. De meeste tatoeëerders, hoe getalenteerd ook, gebruikten van tevoren gemaakte of – de niet getalenteerden – gekochte stencils die op de huid werden aangebracht en overgetrokken. Zo werkte Billy zelden. Het hoefde niet. Van Gods geest naar jouw hand, had zijn oom gezegd.

Nu was het tijd om in te kleuren. Hij wisselde van naalden. Heel, heel voorzichtig.

Voor Chloe's tatoeage gebruikte Billy het beroemde Blackletter font, dat meestal Gothic of Old English werd genoemd. Het werd gekenmerkt door heel dikke en heel dunne halen. De onderfamilie die hij gebruikte heette Fraktur. Hij had het font uitgekozen omdat de Gutenberg-bijbel erin was gezet – en omdat het een uitdaging was. Hij was kunstenaar en welke kunstenaar vindt het nou niet leuk om met zijn vaardigheden te pronken?

Tien minuten later was hij bijna klaar.

En hoe ging het met zijn cliënt? Hij keek naar haar lichaam en trok toen haar oogleden omhoog. De ogen stonden nog glazig, maar haar gezicht trok. De propofol was bijna uitgewerkt, maar inmiddels verving de ene verdoving de andere, natuurlijk.

Opeens trok er een pijnscheut door zijn borst. Het verontrustte hem. Hij was jong en zijn conditie was uitstekend, dus een hartaanval kon het niet zijn, maar de grote vraag bleef: had hij iets ingeademd wat hij niet binnen had mogen krijgen?

Dát was een heel reële, en dodelijke, mogelijkheid.

Toen betastte hij zijn eigen lichaam en besepte dat de pijn aan de buitenkant zat. En hij begreep het. Toen hij Chloe had gepakt, had ze teruggevochten. Hij was zo opgefokt geweest dat hij niet had gemerkt hoe hard ze hem had geraakt, maar nu de adrenaline was gezakt, voelde hij een bonzende pijn. Hij keek naar beneden. Ze had geen ernstige schade aangericht, afgezien van de scheur in zijn shirt en in de overall.

Hij zette de pijn van zich af en werkte verder.

Toen merkte Billy dat Chloe's ademhaling dieper werd. Het anestheticum was bijna uitgewerkt. Hij legde een hand op haar borst – Schatje zou het niet erg hebben gevonden – en voelde haar hartslag krachtiger worden.

Toen kreeg hij een ingeving. Hoe zou het zijn om een levend, kloppend hart te tatoeëren? Was het mogelijk? Met het oog op zijn plannen hier in New York had Billy een maand eerder ingebroken bij een bedrijf in medische artikelen. Hij was ervandoor gegaan met voor duizenden dollars aan apparatuur, medicijnen, chemicaliën en andere dingen. Hij vroeg zich af of hij genoeg kon leren om iemand te verdoven, open te snijden, een ontwerp of woorden op het hart zelf te tatoeëren en het slachtoffer weer dicht te naaien. Zodat hij of zij verder kon leven met het bewerkte orgaan.

Wat zou hij erop zetten?

Een kruis.

De woorden: DE WET VAN DE HUID

Misschien: BILLY + SCHATJE 4EVER

Een boeiend idee, maar de gedachte aan Schatje maakte hem verdrietig, dus richtte hij zijn aandacht weer op Chloe en de laatste letters die hij moest zetten.

Mooi.

Een Billy-tattoo.

Maar nog niet helemaal af. Hij haalde een scalpel uit een donker-groen tandenborsteldoosje, leunde naar voren en trok de prachtige huid nog eens strak.